

Arrest

nr. 135 718 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2014 met refertenummer 46122.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, F.T., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine te zijn. U werd geboren op 1 maart 1975 in Rybatchi, het huidige Balyktchi (provincie Issyk-Kul). Uw vader overleed in 1988, uw moeder verblijft in Balyktchi. Op 15 juni 1996 huwde u officieel met O.T. (O.VX), met wie u eveneens in Balyktchi woonde.

U vervoerde met de vrachtwagen van uw schoonvader goederen voor een firma. Op een dag kwam u met uw vrachtwagen vast te zitten in een gracht. Het veiligheidspersoneel van de firma waarvoor u goederen vervoerde kwam u te hulp en laadde de lading goederen die u diende te vervoeren over in een andere wagen met container, waarna uw vrachtwagen uit de gracht kon worden gesleept. De lading goederen die het veiligheidspersoneel had opgehaald bereikte haar bestemming echter niet en verdween spoorloos.

U werd vervolgens verantwoordelijk geacht voor de verdwijning van de lading goederen. U werd hierover ondervraagd door de politie. U kon echter getuigen aanduiden die hadden gezien dat uw vrachtwagen leeg was toen deze uit de gracht werd gesleept.

Het veiligheidspersoneel van de firma waarvoor u de goederen leverde, dat de goederen uit uw vrachtwagen had geladen maar de schuld voor het verlies van deze goederen in uw schoenen wilde schuiven, begon hierna u en uw gezin te bedreigen.

Omwille hiervan verhuisde u met uw gezin in 2004 naar Rusland, waar u aan de slag ging als kok in de kantine van een markt.

In Rusland werd u echter regelmatig aangehouden door de ordediensten bij wijze van afpersing en uitgebuit door uw werkgever, waardoor u en uw gezin opnieuw naar Balyktchi verhuisden in 2007, waar u vervolgens aan de slag ging als buschauffeur.

In augustus/september 2009 verhuisde u met uw gezin naar Tokmok (provincie Chuy), waar u een job als controlelaborant in de zuivelfabriek 'Omut' werd aangeboden.

Op 7 april 2010, toen de politieke revolutie uitbrak in Bishkek, werd het café 'Gavaj', gelegen op het werkterrein van de fabriek waar u werkte, bestormd en aangevallen door een menigte. Deze mensen waren naar het werkterrein gekomen en eisten geld alsook bussen van de fabriek, waarmee ze zich naar Bishkek konden begeven.

Toen dit geweigerd werd, begonnen enkelen de arbeiders van de fabriek te beschieten, waarna de menigte het café op het werkterrein plunderde en in brand stak.

Gewapend met stenen vormde u samen met andere arbeiders een front opdat de plundersaars de fabriek niet konden binnendringen.

Nadat de menigte het terrein verliet werden in de omgeving nog verschillende huizen, waaronder ook uw woonst, geplunderd en in brand gestoken.

Door toedoen van deze chaos kon u pas vijf of zes dagen later uw werkplaats verlaten, waarna u zich naar de woonst van uw schoonvader in Balyktchi begaf, waar ook uw vrouw en kinderen zich bevonden. Zij waren Tokmok reeds twee dagen eerder ontvlucht, nadat jullie woonst er werd geplunderd en in brand gestoken.

Twee dagen later, op 15 april 2010, werd u in uw eigen woonst in Balyktchi aangehouden door de lokale politie op basis van de valse beschuldiging van de moord op twee mensen die uw werkplaats hadden aangevallen op 7 april 2010.

U kende de identiteit niet van de twee mensen die u luidens de valse beschuldiging zou hebben vermoord en meent dat deze personen niet eens bestonden.

U werd vervolgens, zonder dat u officieel in beschuldiging werd gesteld, twee of drie dagen vastgehouden door de politie van Balyktchi, waarbij u werd geslagen, waarna u werd vrijgekocht door uw schoonvader.

U wijt uw illegale detentie toe aan het feit dat u van Oeigoerse origine bent.

Naar aanleiding van de etnische onlusten die in de provincie Osj in juni 2010 uitbraken waarbij ook de woonst van u en uw vrouw in Balyktchi geplunderd en in brand gestoken werd, trokken jullie in bij de ouders van uw vrouw, die eveneens in Balyktchi woonden.

Toen etnische Kirgiezen de woonst van uw schoonouders rond 11 juni 2010 ook wilden binnendringen, had uw schoonvader met een jachtgeweer in de lucht geschoten om hen weg te jagen.

Naar aanleiding hiervan werd u begin juli 2010 door gemaskerde en gewapende mannen meegenomen uit de woonst van uw schoonouders en vervolgens opnieuw vastgehouden door de lokale politie van Balyktchi.

U werd er valselijk van beschuldigd een jongeman te hebben doodgeschoten op de dag dat uw schoonvader met diens geweer in de lucht had geschoten.

Hoewel uw schoonvader aan de politie verklaard had dat hij toen met zijn geweer in de lucht had geschoten om eventuele plundersaars te verjagen, haalde dit niets uit en werd u vervolgens nog 10 maanden illegaal, zonder officieel in beschuldiging gesteld te zijn geweest, vastgehouden in de gevangenis.

Uw vrouw contacteerde in dit verband nog een advocaat, die zich echter snel had teruggetrokken uit 'uw zaak'.

In september 2010 werd uw dochter de toegang geweigerd op school, omdat de vader van een jongen in haar klas, die van Kirgizische origine was en die een hoge functie bekleedde, niet aanvaardde dat

zijn zoon samen met een etnisch Oeigoerse in de klas zat. Nadien kreeg uw dochter thuisonderwijs van een privéleraar.

In november 2010 werd uw broer B. aangehouden op grond van een valse beschuldiging.

Naar verluid werd hij op dezelfde plaats vastgehouden als waar u werd vastgehouden, maar u hebt hem daar nooit gezien.

Voordien werd hij ook enkele keren aangehouden op basis van valse beschuldigingen, waarbij jullie hem telkens konden vrijkopen. Sinds zijn laatste aanhouding heeft niemand uw broer echter nog gezien.

Eind 2010 werd uw zoon door zijn klasgenoten van Kirgizische origine gepest, geslagen en vernederd, hetgeen zij ook op film vastlegden.

Naar aanleiding hiervan ging uw zoon op controle bij een arts.

Uw vrouw ging hierop samen met de ouder van een andere etnisch Oeigoerse leerlinge die op dezelfde manier belaagd was geweest naar de directie van de school om de situatie aan te klagen, maar zij kregen geen gehoor. Integendeel, de directie repliceerde dat jullie kinderen de etnisch Kirgizische kinderen provokeerden. Sindsdien ging uw zoon niet meer naar school.

Tijdens uw tweede detentie werd u vaak geslagen en soms seksueel mishandeld door uw etnisch Kirgizische celgenoten, vermoedelijk in opdracht van de politie.

Er waren ook vijf of zes andere etnische Oeigoeren, alsook Oezbeken, die eveneens valselijk beschuldigd werden, die er illegaal vastgehouden werden.

Jullie familieleden mochten jullie niet bezoeken, naar aanleiding waarvan uw moeder en uw vrouw in januari 2011 samen met de moeders en/of vrouwen van de andere Oeigoerse gedetineerden protesteerden aan de gevangenis waar jullie werden vastgehouden opdat de gedetineerden zouden worden vrijgelaten of minstens bezocht konden worden. De protesterende vrouwen werden door de politie met matrakken weggejaagd.

Die avond vielen twee politieagenten en twee mannen binnen in de woonst van uw zus, waar uw moeder woonde, waarbij ze uw moeder hardhandig hebben geslagen en bedreigd met messen, omwille van het feit dat zij bleef aandringen om haar zonen te zien en had deelgenomen aan de betoging eerder die dag.

Uw moeder werd nadien verzorgd aan haar verwondingen door uw zus en een verpleegster van het lokale ziekenhuis (en kennis van uw vrouw) die tevens foto's van uw moeders verwondingen had genomen en deze in het archief van het ziekenhuis waar zij werkte, bewaarde.

Nog in januari 2011 liet uw vrouw de geboorteakten van jullie kinderen en jullie huwelijksakte, die vernield werden door de brand die werd gesticht in jullie woonst in Balyktchi in juni 2010, vernieuwen.

In de lente van 2011, toen u nog in de gevangenis verbleef, werd uw zoon nadat hij naar de markt was geweest onderweg gepest, beroofd en geslagen door een klasgenoot en jullie buurjongen Ba..

Uiteindelijk slaagde uw schoonvader erin u vrij te kopen begin mei 2011. Sinds uw vrijlating leefde u ondergedoken bij de broer van uw vrouw die zelf bij zijn schoonvader inwoonde.

Nadat u in mei 2011 werd vrijgelaten en ging onderduiken werd uw vrouw een drietal keer meegenomen en ondervraagd door de politie van Balyktchi, omdat zij op zoek was naar u.

De eerste keer werd ze in mei 2011, zo een vier dagen na uw vrijlating, meegenomen en ondervraagd. De tweede keer begin juli 2011, hoewel u dit niet precies weet.

De laatste keer werd uw vrouw meegenomen in augustus 2011.

Uw vrouw verklaarde in dit verband dat ze na uw vrijlating in mei (ongeveer 4 dagen na uw vrijlating), in juni en begin augustus 2011 werd meegenomen door de politie en ondervraagd over uw verblijfplaats. De laatste keer in augustus 2011 werd ze ernstig mishandeld.

Eind mei of begin juni 2011 werden uw vrouw en uw zoon op straat aangevallen door drie etnische Kirgiezen. Door het feit dat op dat moment een wagen met koplampen voorbijreed, konden uw zoon en uw vrouw aan hun belagers ontsnappen.

Op 26 augustus 2011 gaf u de Kirgizische identiteitskaarten van u en uw vrouw aan de chauffeurs die jullie uitreis zouden regelen.

Jullie reisden vervolgens zes tot zeven dagen verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen tot op een plaats waar jullie overstapten in een minibus waarmee jullie tot in België werden gebracht.

Jullie identiteitskaarten bleven achter bij de chauffeur van de vrachtwagen en werden niet doorgegeven aan de chauffeur van de minibus.

Jullie kwamen aan in België op 4 september 2011 en dienden de volgende dag jullie asielaanvraag in.

Na jullie vlucht werd uw moeder nog enkele keren lastig gevallen door medewerkers van de ordediensten die op zoek waren naar u.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: de geboorteakten van u, uw vrouw en uw kinderen, uw huwelijksakte, een kopie van het paspoort van uw moeder, foto's van de verwondingen die uw moeder zou hebben opgelopen in januari 2011, een schriftje

van de medische geschiedenis van uw zoon K., twee convocaties op uw naam luidens dewelke u werd opgeroepen om zich aan te melden bij de politie op 29 mei 2012 en 9 juli 2012, een gerechtelijke medische expertise van 6 juni 2011 op naam van uw vrouw, een brief van uw vrouw gericht aan de GOVD van Balyktchi aangaande het incident van 2 juni 2011 waarin ze schrijft dat ze weigert klacht in te dienen en weigert een gerechtelijke medische expertise in dit verband te ondergaan, twee Kirgizische krantenartikelen, een brief van de ouders van uw vrouw aangaande de problemen die zij met medeburgers en de lokale politie ondervinden in verband met jullie vlucht, een brief van uw vrouw met een foto en een medisch attest van haar vader aangaande de problemen die hij met zijn burens en de lokale politie heeft gekend in verband met jullie vlucht, een brief en foto's van uw zus Z.T. aangaande de problemen die ze na haar terugkeer uit Frankrijk naar Kirgizië heeft gekend nadat zij er de autoriteiten had benaderd in verband met de aanhouding en verdwijning van jullie broer B., en een brief van een sociale dienst te Binche (provincie Henegouwen) en de hulporganisatie 'Caritas' te Binche aangaande jullie integratie in de Belgische samenleving.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen kende met de autoriteiten die u omwille van uw Oeigoerse origine vervolgden op basis van valse beschuldigingen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst bleven u en uw vrouw onaannemelijk vaag en incoherent met betrekking tot het verdere verloop van jullie problemen.

Zo wist u niet of andere arbeiders van het werkterrein in Tokmok waar de fabriek 'Omut' en het café 'Gavaj' gelegen waren en dat op 7 april 2010 werd bestormd en aangevallen door een menigte, naar aanleiding waarvan u kort nadien twee tot drie dagen werd aangehouden door de politie van Balyktchi op basis van een valse beschuldiging, in dit verband eveneens werden aangehouden of in beschuldiging werden gesteld en u hebt hier ook niet verder naar geïnformeerd (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 3).

U verklaarde verder dat uw moeder na jullie vlucht uit het land, nog bezocht werd door medewerkers van de ordediensten, omdat men er naar u op zoek is (CGVS I, p. 26).

Uw vrouw wist daarentegen niet of er na jullie vlucht uit het land nog gezocht werd naar jullie in Kirgizië, noch of uw moeder in dit verband nog bezocht werd (CGVS I vrouw, p. 4), zoals u wist te vertellen.

U wist dan weer niet of de ouders van uw vrouw problemen hadden gekend in dit verband na jullie vlucht uit het land (CGVS I, p. 26), niettemin uw vrouw nog contact onderhoudt met haar ouders (CGVS I vrouw, p. 4) en jullie bovendien na jullie gehoren op het Commissariaat-generaal nog een brief van uw vrouw ter staving van jullie asielrelaas neerlegden, vergezeld van een foto en een medisch attest van haar vader, aangaande de problemen die haar ouders nu kennen met de burens en de politie omdat zij er van beschuldigd worden u verborgen te houden, alsook een brief van haar ouders zelf aangaande deze problemen.

Uw vrouw wist verder niet of haar broer, bij wie u zich na uw vrijlating in mei 2011 verborgen hield en die luidens uw vrouw nog bedreigd werd in augustus 2011 omdat men naar u op zoek was, na jullie vertrek uit het land nog problemen heeft gekend in dit verband en zij heeft hier ook verder niet meer naar geïnformeerd (CGVS II vrouw, p. 4-5).

Daar deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde en gelijklopende verklaringen konden afleggen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw ingeroepen vervolgingsfeiten vanwege de autoriteiten in uw land van herkomst ondermijnd.

Aangaande de foto's van de verwondingen die uw moeder naar aanleiding van het incident van januari 2011 had opgelopen, toen zij door politimedewerkers werd aangevallen en bedreigd met

messen (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 6-7; CGVS II vrouw, p. 16-18), verklaarden u en uw vrouw dat, hoewel uw moeder geen medische verzorging onderging in het ziekenhuis, een medewerker van het lokale ziekenhuis deze foto's van uw moeder bij haar thuis had genomen, waarna ze in het archief van het ziekenhuis werden bewaard.

U noch uw vrouw wist echter met welk doel deze foto's genomen werden en in het archief van het ziekenhuis werden bewaard.

U verklaarde dat deze foto's misschien werden genomen om jullie later op één of andere manier te kunnen helpen.

Uw vrouw verklaarde dat ze misschien werden genomen opdat ze later gebruikt konden worden om aangifte te doen, hoewel er nooit een klacht werd ingediend in dit verband.

Jullie vermoeden dit echter slechts en wisten verder niet waarom deze foto's toen genomen werden (CGVS II, p. 6; CGVS II vrouw, p. 22).

Aangaande de betreffende foto's die jullie neerleggen van uw moeders verwondingen zij opgemerkt dat deze letsels gemaquilleerd kunnen zijn geweest.

Hoe dan ook kunnen deze foto's louter aantonen dat uw moeder verwond raakte, doch bieden zij verder geen uitsluitel over het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin uw moeder deze verwondingen opliep.

Bovendien werd na grondig opzoekingswerk en na navraag bij de lokale pers en een lokale NGO door de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, CEDOCA, geen informatie teruggevonden aangaande uw aanhouding en hierop volgende vasthouding van juli 2010, de aanhouding van uw broer B. in november 2010, en de protestactie in Balyktchi waar uw vrouw en moeder aan hadden deelgenomen en naar aanleiding waarvan uw moeder diezelfde dag door de politie werd aangevallen en bedreigd met messen waardoor ze ernstige verwondingen opliep (CGVS I, p. 7-8, 23-25; CGVS II, p. 6-7; CGVS I vrouw, p. 3-4; CGVS II vrouw, p. 13-18).

Daarnaast werden enkele belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van uw nichtje (de dochter van uw zus), Z.D. (O.V. 6.776.774), die in Balyktchi bij uw zus inwoonde waar ook uw moeder woonde (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 6-7; CGVS II vrouw, p. 21, 23), en die op 3 maart 2011 samen met haar man eveneens een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties, waarvan u en uw vrouw opmerkelijk genoeg verklaarden niet van op de hoogte te zijn geweest (CGVS II, p. 6-7, CGVS II vrouw, p. 23-24), en hierbij u en uw broer B. als broers van haar moeder identificeerde (CGVS niet Z.D., p. 5-7, 11).

U en uw vrouw verklaarden dat uw nichtje Z.D. aanwezig was tijdens het incident van januari 2011 toen uw moeder door medewerkers van de politie werd geslagen en bedreigd met messen, naar aanleiding van het feit dat zij bleef aandringen om haar zonen te zien en had deelgenomen aan de betoging voor het politiekantoor waar u werd vastgehouden eerder die dag, naar aanleiding waarvan u originele foto's van de verwondingen die uw moeder toen had opgelopen neerlegt (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 6-7; CGVS II vrouw, p. 16-18).

Ook uw nichtje Z.D. legde in het kader van haar asielaanvraag dezelfde originele foto's van de verwondingen die uw moeder, haar grootmoeder, in januari 2011 zou hebben opgelopen, neer.

Zij verklaarde hieromtrent echter dat politiemedewerkers toen bij hun thuis waren binnengevallen en uw moeder hadden aangevallen, omdat zij op zoek waren naar haar man en de broers van haar moeder, meer bepaald naar B. (CGVS niet Z.D., p. 5-6), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de verklaringen van u en uw vrouw dat uw moeder toen door hen werd aangevallen omdat zij had deelgenomen aan de betoging voor het politiekantoor waar u werd vastgehouden eerder die dag (CGVS I, p. 8; CGVS II vrouw, p. 16-18).

Het Commissariaat-generaal nam in het kader van de asielaanvraag van uw nichtje, Z.D. (O.V. 6.776.774), op 29 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat het asielrelaas van haar en haar man ongeloofwaardig werd bevonden.

Toen u louter werd gewezen op het feit dat uw nichtje een andere oorzaak had opgegeven waardoor uw moeder in januari 2011 door de politie werd aangevallen, zonder dat haar verklaringen hieromtrent gespecificeerd werden, gaf u echter zelf spontaan aan dat de politie toen óók op zoek was naar uw broer B. en naar de man van uw nichtje, hetgeen u eerder nog niet had kunnen aanhalen, waarmee u de verklaringen van uw nichtje in verband met de oorzaak van het incident van januari 2011 volledig bevestigde (CGVS II, p. 7).

Uw nicht Z.D. verklaarde echter tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat haar grootmoeder, uw moeder, niet had deelgenomen aan betogingen in Kirgizië, en dat ze zich niet herinnerde of haar grootmoeder ooit ging klagen tegen of bij de autoriteiten (CGVS niet Z.D., p. 7), terwijl u en uw vrouw aanvankelijk net verklaarden dat uw moeder omwille van het protest waaraan zij eerder die dag had deelgenomen in verband met uw vasthouding werd aangevallen.

Het is uiterst merkwaardig dat uw nichtje, die aanwezig was tijdens het incident van januari 2011 toen uw moeder door de politie werd aangevallen, geheel andere oorzaken toeschrijft aan dit incident en geen weet heeft van de oorzaken die u en uw vrouw in dit verband aanhalen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw aangehaalde problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst verder ondermijnd.

Voorts verklaarde uw nicht Z.D. in het kader van haar asielaanvraag dat de politie die in januari 2011 bij hun thuis binnenviel en haar grootmoeder (uw moeder), had verwond, op zoek was naar haar oom B. (uw broer), omdat hij luidens haar uitbater was geweest van het café 'Gavaj' en de nabijgelegen fabriek, dat dit café tijdens de revolutie (van april 2010) in brand werd gestoken, toen werknemers van het werkterrein het café nog trachtten te verdedigen, waarna de politie op zoek ging naar haar oom B. (CGVS nicht Z.D., p. 6).

Dit kan dan weer geenszins in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van u en uw vrouw dat u en niet uw broer tewerk gesteld was op het werkterrein waar het café 'Gavaj' gelegen was, dat tijdens de revolutie van 7 april 2010 werd aangevallen toen het café in brand gestoken werd en naar aanleiding waarvan u bovendien twee tot drie dagen door de politie van Balyktchi werd vastgehouden op basis van valse beschuldigingen (CGVS I, p. 7-8, 18-23; CGVS II, p. 2, 7; CGVS I vrouw, p. 2-3; CGVS II vrouw, p. 21, 23).

Aangaande haar oom B. (uw broer) verklaarde uw nicht Z.D. verder dat hij na de brand van het café 'Gavaj' waar hij luidens haar werkte, naar Kazachstan ging en zij niet weet waar hij zich momenteel bevindt (CGVS nicht Z.D., p. 6).

U en uw vrouw verklaarden daarentegen dat uw broer B. in november 2010 werd aangehouden op basis van een valse beschuldiging en jullie sindsdien niets meer van hem hebben vernomen (CGVS I, p. 7-8; CGVS II vrouw, p. 18).

Dat zij in het licht van haar overige verklaringen hier niet van op de hoogte zou zijn geweest, is geenszins aannemelijk.

Toen u en uw vrouw geconfronteerd werden met de tegenstrijdige verklaringen van uw nichtje Z.D. (O.V. 6.776.774) aangaande de tewerkstelling van uw broer B. op het werkterrein van het café 'Gavaj' en het feit dat uw broer B. luidens uw nichtje na het incident dat er tijdens de revolutie plaatsvond toen het café in brand werd gestoken, naar Kazachstan was gegaan, ontkenden jullie deze (CGVS II, p. 6-7; CGVS II vrouw, p. 23-24).

Hoewel het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw nichtje, Z.D. (O.V. 6.776.774), een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat het asielrelaas van haar en haar man ongeloofwaardig werd bevonden, blijft het uiterst merkwaardig dat zij in tegenstelling tot u en uw vrouw verklaarde dat uw broer B. op het werkterrein van het café 'Gavaj' tewerk gesteld was en hij in dit verband problemen kende met de autoriteiten, en ze verder over enige vervolging van uw persoon niets vermeldde, daar zij er geen enkel belang bij zou hebben gehad hier in het kader van haar asielaanvraag leugenachtige verklaringen over af te leggen.

Daar dit element betrekking heeft op een kernaspect van uw asielrelaas (u en niet uw broer B. zou immers problemen hebben gekend met de autoriteiten omdat u en niet uw broer B. tewerk gesteld was op het terrein waar het café Gavaj gelegen was dat tijdens de revolutie werd aangevallen), en nergens blijkt dat uw nichtje enig belang had hierover leugenachtige verklaringen af te leggen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat jullie in dit verband coherente verklaringen zouden hebben afgelegd, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw aangehaalde problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst verder onderuit gehaald.

Aangaande de convocaties op uw naam luidens dewelke u werd opgeroepen om zich aan te melden bij de politie op 29 mei 2012 en 9 juli 2012, zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Gelet op bovenstaande argumentatie op basis waarvan de door u ingeroepen problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst ongeloofwaardig worden bevonden, kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden.

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten, tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien werden in verband met deze convocaties enkele anomalieën vastgesteld die de waarachtigheid van deze stukken, en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas (verder), onderuit halen.

Zo wordt op beide convocaties louter vermeld dat u zich diende aan te bieden bij 'de politie' met vermelding van de straatnaam en huisnummer, zonder enige verdere duiding van de specifieke dienst waar u zich diende aan te bieden of vermelding van de wijk en stad waar deze dienst gelegen is. Verder bevatten deze convocaties geen enkel dossiernummer of verdere informatie over de zaak in het kader waarvan u zich diende aan te bieden, noch in welke hoedanigheid u diende te verschijnen. Ten slotte bevatten deze convocaties evenmin enige informatie over de manier waarop zij werden afgeleverd.

Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolging vanwege de autoriteiten in uw land van herkomst verder onderuit gehaald.

Voorts werd vastgesteld dat u en uw vrouw gelogen hebben over het feit dat jullie niet over geldige reisdocumenten zouden beschikken en het tijdstip waarop jullie jullie land van herkomst verlaten zouden hebben.

U en uw vrouw verklaarden dat jullie bij jullie vertrek uit jullie herkomstland op 26 augustus 2011 geen Kirgizische reispassen hadden en samen, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen en per minibus van Kirgizië clandestien naar België reisden, zonder onderweg persoonlijk gecontroleerd te zijn geweest.

Jullie Kirgizische identiteitskaarten zouden jullie bovendien hebben afgegeven aan de chauffeurs die jullie uitreis begeleidde en niet meer hebben teruggekregen.

U verklaarde dat u niet officieel kon reizen aangezien u zich verborgen hield voor de autoriteiten in uw land van herkomst.

U wist verder te vertellen dat er ook geen valse reisdocumenten voor jullie reis van Kirgizië naar België geregeld werden (CGVS I, p. 13-14, 16-17; CGVS II vrouw, p. 9-12).

Uit informatie verkregen van de Poolse autoriteiten blijkt echter dat aan u een Pools Schengenvisum werd uitgereikt geldig van 19 augustus tot 28 augustus 2011 en u Polen met gebruik van dit visum bent binnengekomen op 19 augustus 2011, zijnde een week voor uw beweerde vertrek uit uw herkomstland, wat geheel haaks staat op uw verklaringen omtrent jullie clandestiene reisweg en aantoonde dat u wel degelijk over geldige reisdocumenten beschikt en officieel naar België hebt gereisd.

Aangezien uit de informatie van de Poolse autoriteiten verder blijkt dat aan uw vrouw geen Pools visum werd uitgereikt en zij het Pools grondgebied niet is binnengekomen, kan er evenmin nog geloof worden gehecht aan jullie verklaringen dat ook zij samen met u van Kirgizië naar België reisde, en kan besloten worden dat ook uw vrouw over een geldig Kirgizisch paspoort en een Schengenvisum van een ander land moet hebben beschikt waarmee zij naar België is gereisd.

Hieruit kan verder worden geconcludeerd dat u en uw vrouw jullie Kirgizische paspoorten, waarover jullie wel degelijk beschikken, alsook jullie identiteitskaarten waarvan jullie verklaarden deze te hebben afgegeven aan de personen die jullie tijdens jullie beweerde clandestiene uitreis zouden hebben begeleid, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door jullie verkregen visum voor jullie reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit jullie land vertrokken zijn en de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

Hierdoor wordt jullie algehele geloofwaardigheid verder uitgehold.

De bedrieglijkheid die werd vastgesteld van de door jullie ingeroepen problemen met de autoriteiten in Kirgizië, en de overige vaststellingen die jullie algehele geloofwaardigheid aantasten, ondermijnen tevens reeds de geloofwaardigheid van jullie overige verklaringen aangaande de problemen die uw dochter en uw zoon op de instellingen waar zij school liepen in Kirgizië zouden hebben gekend.

Zo verklaarden jullie dat uw dochter in september 2010 de toegang werd geweigerd op school, omdat de vader van een jongen in haar klas, van Kirgizische origine, die een hoge functie bekleedde, niet aanvaardde dat zijn zoon samen met een etnisch Oeigoerse in de klas zat. Nadien kreeg uw dochter thuisonderwijs van een privéleraar.

Opmerkelijk genoeg kenden jullie echter de identiteit niet van de vader van de etnisch Kirgizische klasgenoot van uw dochter, over wie uw vrouw dan wel weer wist dat hij een hoge functie bekleedde (CGVS I, p. 10; CGVS II vrouw, p. 8).

Daarnaast verklaarden jullie dat uw zoon K. eind 2010 door zijn klasgenoten van Kirgizische origine werd gepest, geslagen en vernederd, hetgeen zij ook op film vastlegden.

Naar aanleiding hiervan ging uw zoon op controle bij een arts, die hiervan een aantekening maakte in het schriftje met aantekening van zijn medische geschiedenis. Na dit incident ging uw zoon niet meer naar school.

De aantekening van 28 december 2010 hieromtrent in het schriftje van de medische geschiedenis van uw zoon maakt melding van het feit dat hij geslagen werd en letsels opliep aan zijn hoofd.

Zij opgemerkt dat dit schriftje echter geen officieel dossier betreft van de medische geschiedenis van uw zoon en deze aantekeningen aangaande de verwondingen die hij toen zou hebben opgelopen door eender wie kunnen zijn aangebracht.

Hoe dan ook biedt deze aantekening geen uitsluitel over de precieze omstandigheden waarin uw zoon deze verwondingen zou hebben opgelopen.

Voor zover uw zoon alsnog deze pesterijen zou hebben ondervonden op de instelling waar hij school liep, omwille van zijn etnische origine, zij opgemerkt dat dergelijke feiten, hoe laakbaar zij ook mogen wezen, niet aanzien kunnen worden aanzien als een ernstige bedreiging van zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Zij bovendien opgemerkt dat uw vrouw verklaarde dat uw dochter privéonderwijs kon volgen en jullie kinderen toegang zouden hebben tot andere scholen (CGVS II vrouw, p. 9).

Verder verklaarde u nog dat uw vrouw en uw zoon eind mei of begin juni 2011 op straat werden aangevallen door drie etnische Kirgiezen, toen hun belagers een poging ondernamen om uw vrouw te verkrachten. Door het feit dat op dat moment een wagen met koplampen voorbijreed, konden uw zoon en uw vrouw toen aan hun belagers ontsnappen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS II, p. 6).

Toen uw vrouw werd gevraagd of zij of haar zoon, buiten de problemen die ze reeds had aangehaald, nog andere problemen hadden gekend, vermeldde zij echter niets over dit incident (CGVS II vrouw, p. 20). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte uw vrouw geen enkele melding van dit incident (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5).

Toen uw vrouw vervolgens werd gewezen op uw verklaring dat zij in de lente van 2011 samen met haar zoon op straat zou zijn aangevallen, bevestigde ze zit dan weer. Ze verklaarde hieromtrent echter louter dat hun belagers haar toen op haar gezicht hadden geslagen en haar spullen hadden afgenomen, waarna ze konden ontsnappen toen een voorbijrijdende auto met koplampen passeerde, doch vermeldde zij opmerkelijk genoeg niet dat hun belagers toen een poging ondernamen om haar te verkrachten (CGVS II vrouw, p. 20), wat toch redelijkerwijze verwacht kon worden indien dit haar daadwerkelijk was overkomen zoals u beweerde.

Na jullie gehoren op het Commissariaat-generaal legden jullie in verband met dit incident een brief van uw vrouw dd. 2 juni 2011 neer, gericht aan de GOVD van Balyktchi, waarin ze vermeldt dat ze diezelfde dag door drie onbekenden werd aangevallen op straat en naar aanleiding hiervan naar de spoedafdeling ging, waarna politieagenten haar thuis bezochten om haar verklaringen af te nemen.

Ze stelt in haar brief geen klacht te willen indienen en dat ze een gerechtelijke medische expertise weigert, alsook een gerechtelijke medische expertise van 6 juni 2011 op naam van uw vrouw, die werd uitgevoerd op grond van een beslissing van de OVD van Balyktchi van 2 juni 2011 in verband met bovenvermeld incident.

Het is des te opmerkelijker dat uw vrouw zich dit incident niet meteen voor de geest kon halen toen haar werd gevraagd of zij of haar zoon nog andere problemen hadden gekend, aangezien uit deze documenten blijkt dat dit zowaar geregistreerd werd door de ordediensten en in dit kader een gerechtelijke medische expertise werd uitgevoerd, waar uw vrouw tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal opmerkelijk genoeg evenmin melding van maakte (CGVS II vrouw, p. 20). Aangaande deze stukken zij verder nog opgemerkt dat het merkwaardig is dat een gerechtelijke medische expertise werd uitgevoerd van de verwondingen die uw vrouw zou hebben opgelopen, doch uit de brief van uw vrouw gericht aan de GOVD van Balyktchi blijkt dat zij dit weigerde, net zoals ze weigerde klacht in te dienen.

In de gerechtelijke medische expertise van uw vrouw wordt bovendien nergens vermeld dat zij, toen zij werd aangevallen door haar belagers, ook aangerand werd, zoals u dit verklaarde (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5).

Aangezien ook dit element deel uitmaakt van de kern jullie asielrelaas, namelijk het feit dat jullie aanhalen het slachtoffer te zijn geweest van etnische vervolging in het algemeen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw hieromtrent coherente en consistente informatie konden verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van dit vervolgingsfeit, alsook de waarachtigheid van de stukken die jullie in dit verband hebben neergelegd, onderuit gehaald.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u en uw vrouw verklaarden voor 2004 problemen te hebben gekend in uw woonplaats in Kirgizië met het veiligheidspersoneel van een firma waarvoor u destijds goederen leverde, dat de schuld voor het verlies van een lading goederen die zij uit uw vrachtwagen hadden geladen in uw schoenen wilden schuiven en u in dit verband bedreigden, naar aanleiding waarvan u in 2004 met uw gezin naar Rusland verhuisde.

Dit weerhield u en uw gezin er echter niet van om zich in 2007 vanuit Rusland opnieuw in uw woonplaats in Kirgizië te vestigen, waar u vervolgens aan de slag ging als buschauffeur (CGVS I, p. 4-5, 11; CGVS II vrouw, p. 4-5), hetgeen uw voorgehouden vrees in dit verband onderuit haalt.

Uit uw verklaringen blijkt verder niet dat deze personen na uw terugkeer uit Rusland in 2007 nog gerechtelijke stappen hebben ondernomen om de schuld voor het verlies van de lading goederen in uw schoenen te schuiven, noch dat u en uw gezin nadien nog noemenswaardige problemen met deze personen hebben gekend, behoudens dat zij jullie in 2007 nog één keer benaderden en verbaal bedreigden.

Jullie verklaarden ten slotte zelf dat deze problemen 'niet de belangrijkste redenen vormen van uw vertrek' uit uw herkomstland (CGVS I, p. 5; CGVS II vrouw, p. 4-5).

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

De geboorteakten van u, uw vrouw en uw kinderen, de kopie van het paspoort van uw moeder, bevatten louter informatie over de identiteit van u, uw gezin, en uw moeder, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Dit geldt evenzeer voor uw huwelijksakte.

De inhoud van de brief van een sociale dienst te Binche (provincie Henegouwen) en de hulporganisatie 'Caritas' te Binche aangaande jullie integratie in de Belgische samenleving, wordt evenmin betwist, doch leveren deze stukken geen bewijswaarde van de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten.

De Kirgizische krantenartikelen die u neerlegt betreffen een artikel over het ontslag van een burger die tewerk gesteld was bij "Kyrgyzgaz" en een opiniestuk van een Kirgizisch-nationalist, doch voegen zij niets toe aan de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op u en uw gezin.

De brief van de ouders van uw vrouw aangaande de problemen die zij met medeburgers en de lokale politie ondervinden in verband met jullie vlucht, en de brief van uw zus Z.T. aangaande de problemen die ze na haar terugkeer uit Frankrijk naar Kirgizië heeft gekend nadat zij er de autoriteiten had benaderd in verband met de aanhouding en verdwijning van jullie broer B., kunnen niet aanzien worden als objectieve bewijsstukken ter ondersteuning van uw asielrelaas aangezien deze uitgaan van verwante privépersonen en louter op uw verzoek kunnen zijn neergeschreven.

Aangaande de foto's die uw zus van haar verwondingen bij haar brief had gevoegd, zij opgemerkt dat deze letsels gemaquilleerd kunnen zijn geweest.

Hoe dan ook tonen deze foto's niet aan op welk tijdstip, waar of in welke omstandigheden uw zus deze verwondingen zou hebben opgelopen.

Deze conclusies gelden eveneens voor de brief van uw vrouw met een foto van de verwondingen van haar vader aangaande de problemen die hij met zijn burens en de lokale politie zou hebben gekend in verband met jullie vlucht.

Uit het medisch attest op naam van uw schoonvader dat uw vrouw bij haar brief voegde kan louter worden opgemaakt dat hij werd opgenomen in het ziekenhuis omwille van letsels aan zijn hoofd, doch biedt dit attest evenmin uitsluitel over de omstandigheden waarin uw schoonvader deze letsels zou hebben opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, O.T., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kirgizisch staatsburger van Russische origine te zijn. U werd geboren op 9 juni 1976 in Rybatchi, het huidige Balyktchi (provincie Issyk-Kul). Op 15 juni 1996 huwde u officieel met F.T. (O.V. 6.870.464), een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine met wie u eveneens in Balyktchi woonde.

Omwille van problemen die uw man kende met het veiligheidspersoneel van de firma waarvoor hij goederen leverde, dat de schuld voor het verlies van een lading goederen in zijn schoenen wilde schuiven, en jullie gezin begon te bedreigen, verhuisde u met uw gezin in 2004 naar Rusland. In Rusland werd uw man echter regelmatig aangehouden door de ordediensten bij wijze van afpersing en uitgebuit door zijn werkgever, waardoor jullie opnieuw naar Balyktchi verhuisden in 2007, waar uw man vervolgens aan de slag ging als buschauffeur.

In augustus/september 2009 verhuisden jullie naar Tokmok (provincie Chuy), waar uw man een job als controlelaborant in de zuivelfabriek 'Omut' werd aangeboden.

Op 7 april 2010, toen de politieke revolutie uitbrak in Bishkek, werd het café 'Gavaj', gelegen op het werkterrein van de fabriek waar uw man werkte, bestormd en aangevallen door een menigte. Deze mensen waren naar het werkterrein gekomen en eisten geld alsook bussen van de fabriek, waarmee ze zich naar Bishkek konden begeven. Toen dit geweigerd werd begonnen enkelen de arbeiders van de fabriek te beschieten, waarna de menigte het café op het werkterrein plunderde en in brand stak. Nadat de menigte het terrein verliet, werden in de omgeving nog verschillende huizen, waaronder ook jullie woonst, geplunderd en in brand gestoken. U begaf zich met de kinderen naar uw ouders in Balyktchi, nadat jullie woonst in Tokmok werd geplunderd en in brand gestoken. Uw man kon pas vijf of zes dagen later zijn werkplaats verlaten, waarna hij jullie vervoegde. Twee dagen later, op 15 april 2010, werd uw man in jullie eigen woonst in Balyktchi aangehouden door de lokale politie op basis van de valse beschuldiging van de moord op twee mensen die zijn werkplaats hadden aangevallen op 7 april 2010. Uw man werd vervolgens, zonder dat hij officieel in beschuldiging werd gesteld, drie dagen vastgehouden door de politie van Balyktchi, waarna hij werd vrijgekocht door uw vader.

Naar aanleiding van de etnische onlusten die in de provincie Osj in juni 2010 uitbraken toen ook de woonst van u en uw man in Balyktchi geplunderd en in brand gestoken werd, trokken jullie in bij uw ouders, die eveneens in Balyktchi woonden. Toen etnische Kirgiezen de woonst van uw ouders rond 11 juni 2010 ook wilden binnendringen, had uw vader met een jachtgeweer in de lucht geschoten om hen weg te jagen. Naar aanleiding hiervan werd uw man begin juli 2010 door gemaskerde en gewapende mannen meegenomen uit de woonst van uw ouders en vervolgens opnieuw vastgehouden door de 1 lokale politie van Balyktchi, op basis van een valse beschuldiging, en werd hij vervolgens nog 10 maanden illegaal, zonder officieel in beschuldiging gesteld te zijn geweest, vastgehouden in de gevangenis. U contacteerde in dit verband nog een advocaat, die zich echter snel had teruggetrokken uit de zaak.

In september 2010 werd uw dochter de toegang geweigerd op school, omdat de vader van een jongen in haar klas, die van Kirgizische origine was en die een hoge functie bekleedde, niet aanvaardde dat zijn zoon samen met een etnisch Oeigoerse in de klas zat. Nadien kreeg uw dochter thuisonderwijs van een privéleraar.

In november 2010 werd uw schoonbroer B. aangehouden op grond van een valse beschuldiging. Sinds zijn laatste aanhouding heeft niemand nog iets van hem vernomen.

Eind 2010 werd uw zoon door zijn klasgenoten van Kirgizische origine gepest, geslagen en vernederd, hetgeen zij ook op film vastlegden. Naar aanleiding hiervan ging uw zoon op controle bij een arts. U ging hierop samen met de ouder van een andere etnisch Oeigoerse leerlinge die op dezelfde manier belaagd was geweest naar de directie van de school om de situatie aan te klagen, maar jullie kregen geen gehoor. Integendeel, de directie repliceerde dat jullie kinderen de etnisch Kirgizische kinderen provokeerden. Sindsdien ging uw zoon niet meer naar school.

In januari 2011 ging u samen met uw schoonmoeder en de moeders en/of vrouwen van andere gedetineerden protesteren aan de gevangenis waar uw man werd vastgehouden opdat de gedetineerden zouden worden vrijgelaten of minstens bezocht konden worden. De protesterende vrouwen werden door de politie met matrakken weggejaagd. Die avond vielen twee politieagenten en twee mannen binnen in de woonst van uw schoonzus, waar uw schoonmoeder woonde, waarbij ze uw schoonmoeder hardhandig hebben geslagen en bedreigd met messen, omwille van het feit dat zij bleef aandringen om haar zonen te zien en had deelgenomen aan de betoging eerder die dag. Uw schoonmoeder werd nadien verzorgd aan haar verwondingen door uw schoonzus en een verpleegster van het lokale ziekenhuis waarbij tevens foto's van uw schoonmoeders verwondingen werden genomen die nadien in het archief van het lokale ziekenhuis werden bewaard.

Nog in januari 2011 liet u de geboorteakten van jullie kinderen en jullie huwelijksakte, die vernield werden door de brand die werd gesticht in jullie woonst in Balyktchi in juni 2010, vernieuwen.

In de lente van 2011, toen uw man nog in de gevangenis verbleef, werd uw zoon nadat hij naar de markt was geweest onderweg gepest, beroofd en geslagen door een klasgenoot en jullie buurlingen Ba..

Uiteindelijk slaagde uw vader erin uw man vrij te kopen begin mei 2011. Sinds zijn vrijlating leefde uw man ondergedoken bij uw broer die zelf bij zijn schoonvader inwoonde.

Nadat uw man in mei 2011 werd vrijgelaten en ging onderduiken, werd uzelf een drietal keer meegenomen en ondervraagd door de politie van Balyktchi, omdat zij op zoek was naar uw man, met name in mei (ongeveer 4 dagen na de vrijlating van uw man), in juni en begin augustus 2011. De laatste keer in augustus 2011 werd u bovendien aangerand.

In de lente van 2011 werden u en uw zoon op straat aangevallen door drie etnische Kirgiezen. Door het feit dat op dat moment een wagen met koplampen voorbijreed, konden jullie aan jullie belagers ontsnappen.

Op 26 augustus 2011 gaf uw man jullie Kirgizische identiteitskaarten aan de chauffeurs die jullie uitreis zouden regelen. Jullie reisden vervolgens zes tot zeven dagen verstopt in de laadruimte van

een vrachtwagen tot op een plaats waar jullie overstapten in een minibus waarmee jullie tot in België werden gebracht. Jullie identiteitskaarten bleven achter bij de chauffeur van de vrachtwagen en werden niet doorgegeven aan de chauffeur van de minibus. Jullie kwamen aan in België op 4 september 2011 en dienden de volgende dag jullie asielaanvraag in.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische Russen. Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende en die deel uitmaken van de reden van uw vlucht verbonden waren met de problemen van uw man, F.T. (O.V. 6.870.464).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man F.T. (O.V. 6.870.464), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, F.T. (O.V. 6.870.464), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen kende met de autoriteiten die u omwille van uw Oeigoerse origine vervolgden op basis van valse beschuldigingen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst bleven u en uw vrouw onaannemelijk vaag en incoherent met betrekking tot het verdere verloop van jullie problemen. Zo wist u niet of andere arbeiders van het werkterrein in Tokmok waar de fabriek 'Omut' en het café 'Gavaj' gelegen waren en dat op 7 april 2010 werd bestormd en aangevallen door een menigte, naar aanleiding waarvan u kort nadien twee tot drie dagen werd aangehouden door de politie van Balyktchi op basis van een valse beschuldiging, in dit verband eveneens werden aangehouden of in beschuldiging werden gesteld en u hebt hier ook niet verder naar geïnformeerd (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 3). U verklaarde verder dat uw moeder na jullie vlucht uit het land nog bezocht werd door medewerkers van de ordediensten, omdat men er naar u op zoek is (CGVS I, p. 26). Uw vrouw wist daarentegen niet of er na jullie vlucht uit het land nog gezocht werd naar jullie in Kirgizië, noch of uw moeder in dit verband nog bezocht werd (CGVS I vrouw, p. 4), zoals u wist te vertellen. U wist dan weer niet of de ouders van uw vrouw problemen hadden gekend in dit verband na jullie vlucht uit het land (CGVS I, p. 26), niettemin uw vrouw nog contact onderhoudt met haar ouders (CGVS I vrouw, p. 4) en jullie bovendien na jullie gehoren op het Commissariaat-generaal nog een brief van uw vrouw ter staving van jullie asielrelaas neerlegden, vergezeld van een foto en een medisch attest van haar vader, aangaande de problemen die haar ouders nu kennen met de burens en de politie omdat zij er van beschuldigd worden u verborgen te houden, alsook een brief van haar ouders zelf aangaande deze problemen. Uw vrouw wist verder niet of haar broer, bij wie u zich na uw vrijlating in mei 2011 verborgen hield en die luidens uw vrouw nog bedreigd werd in augustus 2011 omdat men naar u op zoek was, na jullie vertrek uit het land nog problemen heeft gekend in dit verband en zij heeft

hier ook verder niet meer naar geïnformeerd (CGVS II vrouw, p. 4-5). Daar deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde en gelijklopende verklaringen konden afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw ingeroepen vervolgingsfeiten vanwege de autoriteiten in uw land van herkomst ondermijnd.

Aangaande de foto's van de verwondingen die uw moeder naar aanleiding van het incident van januari 2011 had opgelopen, toen zij door politiemedewerkers werd aangevallen en bedreigd met messen (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 6-7; CGVS II vrouw, p. 16-18), verklaarden u en uw vrouw dat, hoewel uw moeder geen medische verzorging onderging in het ziekenhuis, een medewerker van het lokale ziekenhuis deze foto's van uw moeder bij haar thuis had genomen, waarna ze in het archief van het ziekenhuis werden bewaard. U noch uw vrouw wist echter met welk doel deze foto's genomen werden en in het archief van het ziekenhuis werden bewaard. U verklaarde dat deze foto's misschien werden genomen om jullie later op één of andere manier te kunnen helpen. Uw vrouw verklaarde dat ze misschien werden genomen opdat ze later gebruikt konden worden om aangifte te doen, hoewel er nooit een klacht werd ingediend in dit verband. Jullie vermoeden dit echter slechts en wisten verder niet waarom deze foto's toen genomen werden (CGVS II, p. 6; CGVS II vrouw, p. 22). Aangaande de betreffende foto's die jullie neerleggen van uw moeders verwondingen zij opgemerkt dat deze ietsels gemaquilleerd kunnen zijn geweest. Hoe dan ook kunnen deze foto's louter aantonen dat uw moeder verwond raakte, doch bieden zij verder geen uitsluitel over het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin uw moeder deze verwondingen opliep.

Bovendien werd na grondig opzoekingswerk en na navraag bij de lokale pers en een lokale NGO door de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, CEDOCA, geen informatie teruggevonden aangaande uw aanhouding en hierop volgende vasthouding van juli 2010, de aanhouding van uw broer B. in november 2010, en de protestactie in Balyktchi waar uw vrouw en moeder aan hadden deelgenomen en naar aanleiding waarvan uw moeder diezelfde dag door de politie werd aangevallen en bedreigd met messen waardoor ze ernstige verwondingen opliep (CGVS I, p. 7-8, 23-25; CGVS II, p. 6-7; CGVS I vrouw, p. 3-4; CGVS II vrouw, p. 13-18).

Daarnaast werden enkele belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van uw nichtje (de dochter van uw zus), Z.D. (O.V. 6.776.774), die in Balyktchi bij uw zus inwoonde waar ook uw moeder woonde (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 6-7; CGVS II vrouw, p. 21, 23), en die op 3 maart 2011 samen met haar man eveneens een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties, waarvan u en uw vrouw opmerkelijk genoeg verklaarden niet van op de hoogte te zijn geweest (CGVS II, p. 6-7, CGVS II vrouw, p. 23-24), en hierbij u en uw broer B. als broers van haar moeder identificeerde (CGVS niet Z.D., p. 5-7, 11). U en uw vrouw verklaarden dat uw nichtje Z.D. aanwezig was tijdens het incident van januari 2011 toen uw moeder door medewerkers van de politie werd geslagen en bedreigd met messen, naar aanleiding van het feit dat zij bleef aandringen om haar zonen te zien en had deelgenomen aan de betoging voor het politiekantoor waar u werd vastgehouden eerder die dag, naar aanleiding waarvan u originele foto's van de verwondingen die uw moeder toen had opgelopen neerlegt (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 6-7; CGVS II vrouw, p. 16-18). Ook uw nichtje Z.D. legde in het kader van haar asielaanvraag dezelfde originele foto's van de verwondingen die uw moeder, haar grootmoeder, in januari 2011 zou hebben opgelopen, neer. Zij verklaarde hieromtrent echter dat politiemedewerkers toen bij hun thuis waren binnengevallen en uw moeder hadden aangevallen, omdat zij op zoek waren naar haar man en de broers van haar moeder, meer bepaald naar B. (CGVS niet Z.D., p. 5-6), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de verklaringen van u en uw vrouw dat uw moeder toen door hen werd aangevallen omdat zij had deelgenomen aan de betoging voor het politiekantoor waar u werd vastgehouden eerder die dag (CGVS I, p. 8; CGVS II vrouw, p. 16-18). Het Commissariaat-generaal nam in het kader van de asielaanvraag van uw nichtje, Z.D. (O.V. 6.776.774), op 29 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat het asielrelaas van haar en haar man ongeloofwaardig werd bevonden. Toen u louter werd gewezen op het feit dat uw nichtje een andere oorzaak had opgegeven waardoor uw moeder in januari 2011 door de politie werd aangevallen, zonder dat haar verklaringen hieromtrent gespecificeerd werden, gaf u echter zelf spontaan aan dat de politie toen óók op zoek was naar uw broer B. en naar de man van uw nichtje, hetgeen u eerder nog niet had kunnen aanhalen, waarmee u de verklaringen van uw nichtje in verband met de oorzaak van het incident van januari 2011 volledig bevestigde (CGVS II, p. 7). Uw nicht Z.D. verklaarde echter tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat haar grootmoeder, uw moeder, niet had deelgenomen aan betogingen in Kirgizië, en dat ze zich niet herinnerde of haar grootmoeder ooit ging klagen tegen of bij de autoriteiten (CGVS niet Z.D., p. 7), terwijl u en uw vrouw aanvankelijk net verklaarden dat uw moeder omwille van het protest waaraan zij eerder die dag had deelgenomen in verband met uw vasthouding werd aangevallen. Het is uiterst merkwaardig dat uw nichtje, die aanwezig was tijdens het incident van januari 2011 toen uw moeder door de politie werd aangevallen, geheel andere oorzaken toeschrijft aan dit

incident en geen weet heeft van de oorzaken die u en uw vrouw in dit verband aanhalen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw aangehaalde problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst verder ondermijnd.

Voorts verklaarde uw nicht Z.D. in het kader van haar asielaanvraag dat de politie die in januari 2011 bij hun thuis binnenviel en haar grootmoeder (uw moeder), had verwond, op zoek was naar haar oom B. (uw broer), omdat hij luidens haar uitbater was geweest van het café 'Gavaj' en de nabijgelegen fabriek, dat dit café tijdens de revolutie (van april 2010) in brand werd gestoken, toen werknemers van het werkterrein het café nog trachtten te verdedigen, waarna de politie op zoek ging naar haar oom B. (CGVS nicht Z.D., p. 6). Dit kan dan weer geenszins in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van u en uw vrouw dat u en niet uw broer tewerk gesteld was op het werkterrein waar het café 'Gavaj' gelegen was, dat tijdens de revolutie van 7 april 2010 werd aangevallen toen het café in brand gestoken werd en naar aanleiding waarvan u bovendien twee tot drie dagen door de politie van Balyktchi werd vastgehouden op basis van valse beschuldigingen (CGVS I, p. 7-8, 18-23; CGVS II, p. 2, 7; CGVS I vrouw, p. 2-3; CGVS II vrouw, p. 21, 23). Aangaande haar oom B. (uw broer) verklaarde uw nicht Z.D. verder dat hij na de brand van het café 'Gavaj' waar hij luidens haar werkte naar Kazachstan ging en zij niet weet waar hij zich momenteel bevindt (CGVS nicht Z.D., p. 6). U en uw vrouw verklaarden daarentegen dat uw broer B. in november 2010 werd aangehouden op basis van een valse beschuldiging en jullie sindsdien niets meer van hem hebben vernomen (CGVS I, p. 7-8; CGVS II vrouw, p. 18). Dat zij in het licht van haar overige verklaringen hier niet van op de hoogte zou zijn geweest, is geenszins aannemelijk. Toen u en uw vrouw geconfronteerd werden met de tegenstrijdige verklaringen van uw nichtje Z.D. (O.V. 6.776.774) aangaande de tewerkstelling van uw broer B. op het werkterrein van het café 'Gavaj' en het feit dat uw broer B. luidens uw nichtje na het incident dat er tijdens de revolutie plaatsvond toen het café in brand werd gestoken, naar Kazachstan was gegaan, ontkenden jullie deze (CGVS II, p. 6-7; CGVS II vrouw, p. 23-24). Hoewel het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw nichtje, Z.D. (O.V. 6.776.774), een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat het asielrelaas van haar en haar man ongeloofwaardig werd bevonden, blijft het uiterst merkwaardig dat zij in tegenstelling tot u en uw vrouw verklaarde dat uw broer B. op het werkterrein van het café 'Gavaj' tewerk gesteld was en hij in dit verband problemen kende met de autoriteiten, en ze verder over enige vervolging van uw persoon niets vermeldde, daar zij er geen enkel belang bij zou hebben gehad hier in het kader van haar asielaanvraag leugenachtige verklaringen over af te leggen. Daar dit element betrekking heeft op een kernaspect van uw asielrelaas (u en niet uw broer B. zou immers problemen hebben gekend met de autoriteiten omdat u en niet uw broer B. tewerk gesteld was op het terrein waar het café Gavaj gelegen was dat tijdens de revolutie werd aangevallen), en nergens blijkt dat uw nichtje enig belang had hierover leugenachtige verklaringen af te leggen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat jullie in dit verband coherente verklaringen zouden hebben afgelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u en uw vrouw aangehaalde problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst verder onderuit gehaald.

Aangaande de convocaties op uw naam luidens dewelke u werd opgeroepen om zich aan te melden bij de politie op 29 mei 2012 en 9 juli 2012, zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op bovenstaande argumentatie op basis waarvan de door u ingeroepen problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst ongeloofwaardig worden bevonden, kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien werden in verband met deze convocaties enkele anomalieën vastgesteld die de waarachtigheid van deze stukken, en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas (verder), onderuit halen. Zo wordt op beide convocaties louter vermeld dat u zich diende aan te bieden bij 'de politie' met vermelding van de straatnaam en huisnummer, zonder enige verdere duiding van de specifieke dienst waar u zich diende aan te bieden of vermelding van de wijk en stad waar deze dienst gelegen is. Verder bevatten deze convocaties geen enkel dossiernummer of verdere informatie over de zaak in het kader waarvan u zich diende aan te bieden, noch in welke hoedanigheid u diende te verschijnen. Ten slotte bevatten deze convocaties evenmin enige informatie over de manier waarop zij werden afgeleverd. Correcte en volledige formele modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolging vanwege de autoriteiten in uw land van herkomst verder onderuit gehaald.

Voorts werd vastgesteld dat u en uw vrouw gelogen hebben over het feit dat jullie niet over geldige reisdocumenten zouden beschikken en het tijdstip waarop jullie jullie land van herkomst verlaten zouden hebben. U en uw vrouw verklaarden dat jullie bij jullie vertrek uit jullie herkomstland op 26 augustus 2011 geen Kirgizische reispaspoorten hadden en samen, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen en per minibus van Kirgizië clandestien naar België reisden, zonder onderweg persoonlijk gecontroleerd te zijn geweest. Jullie Kirgizische identiteitskaarten zouden jullie bovendien hebben afgegeven aan de chauffeurs die jullie uitreis begeleidden en niet meer hebben teruggekregen. U verklaarde dat u niet officieel kon reizen aangezien u zich verborgen hield voor de autoriteiten in uw land van herkomst. U wist verder te vertellen dat er ook geen valse reisdocumenten voor jullie reis van Kirgizië naar België geregeld werden (CGVS I, p. 13-14, 16-17; CGVS II vrouw, p. 9-12). Uit informatie verkregen van de Poolse autoriteiten blijkt echter dat aan u een Pools Schengenvisum werd uitgereikt geldig van 19 augustus tot 28 augustus 2011 en u Polen met gebruik van dit visum bent binnengekomen op 19 augustus 2011, zijnde een week voor uw beweerdte vertrek uit uw herkomstland, wat geheel haaks staat op uw verklaringen omtrent jullie clandestiene reisweg en aantoonst dat u wel degelijk over geldige reisdocumenten beschikt en officieel naar België hebt gereisd. Aangezien uit de informatie van de Poolse autoriteiten verder blijkt dat aan uw vrouw geen Pools visum werd uitgereikt en zij het Pools grondgebied niet is binnengekomen, kan er evenmin nog geloof worden gehecht aan jullie verklaringen dat ook zij samen met u van Kirgizië naar België reisde, en kan besloten worden dat ook uw vrouw over een geldig Kirgizisch paspoort en een Schengenvisum van een ander land moet hebben beschikt waarmee zij naar België is gereisd. Hieruit kan verder worden geconcludeerd dat u en uw vrouw jullie Kirgizische paspoorten, waarover jullie wel degelijk beschikken, alsook jullie identiteitskaarten waarvan jullie verklaarden deze te hebben afgegeven aan de personen die jullie tijdens jullie beweerdte clandestiene uitreis zouden hebben begeleid, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door jullie verkregen visum voor jullie reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit jullie land vertrokken zijn en de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Hierdoor wordt jullie algehele geloofwaardigheid verder uitgehold.

De bedrieglijkheid die werd vastgesteld van de door jullie ingeroepen problemen met de autoriteiten in Kirgizië, en de overige vaststellingen die jullie algehele geloofwaardigheid aantasten, ondermijnen tevens reeds de geloofwaardigheid van jullie overige verklaringen aangaande de problemen die uw dochter en uw zoon op de instellingen waar zij school liepen in Kirgizië zouden hebben gekend. Zo verklaarden jullie dat uw dochter in september 2010 de toegang werd geweigerd op school, omdat de vader van een jongen in haar klas, van Kirgizische origine, die een hoge functie bekleedde, niet aanvaardde dat zijn zoon samen met een etnisch Oeigoerse in de klas zat. Nadien kreeg uw dochter thuisonderwijs van een privéleraar. Opmerkelijk genoeg kenden jullie echter de identiteit niet van de vader van de etnisch Kirgizische klasgenoot van uw dochter, over wie uw vrouw dan wel weer wist dat hij een hoge functie bekleedde (CGVS I, p. 10; CGVS II vrouw, p. 8). Daarnaast verklaarden jullie dat uw zoon K. eind 2010 door zijn klasgenoten van Kirgizische origine werd gepest, geslagen en vernederd, hetgeen zij ook op film vastlegden. Naar aanleiding hiervan ging uw zoon op controle bij een arts, die hiervan een aantekening maakte in het schriftje met aantekening van zijn medische geschiedenis. Na dit incident ging uw zoon niet meer naar school. De aantekening van 28 december 2010 hieromtrent in het schriftje van de medische geschiedenis van uw zoon maakt melding van het feit dat hij geslagen werd en letsels opliep aan zijn hoofd. Zij opgemerkt dat dit schriftje echter geen officieel dossier betreft van de medische geschiedenis van uw zoon en deze aantekeningen aangaande de verwondingen die hij toen zou hebben opgelopen door eender wie kunnen zijn aangebracht. Hoe dan ook biedt deze aantekening geen uitsluitsel over de precieze omstandigheden waarin uw zoon deze verwondingen zou hebben opgelopen. Voor zover uw zoon alsnog deze pesterijen zou hebben ondervonden op de instelling waar hij school liep, omwille van zijn etnische origine, zij opgemerkt dat dergelijke feiten, hoe laakbaar zij ook mogen wezen, niet aanzien kunnen worden aanzien als een ernstige bedreiging van zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Zij bovendien opgemerkt dat uw vrouw verklaarde dat uw dochter privéonderwijs kon volgen en jullie kinderen toegang zouden hebben tot andere scholen (CGVS II vrouw, p. 9). Verder verklaarde u nog dat uw vrouw en uw zoon eind mei of begin juni 2011 op straat werden aangevallen door drie etnische Kirgiezen, toen hun belagers een poging ondernamen om uw vrouw te verkrachten. Door het feit dat op dat moment een wagen met koplampen voorbijreed, konden uw zoon en uw vrouw toen aan hun belagers ontsnappen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS II, p. 6). Toen uw vrouw werd gevraagd of zij of haar zoon, buiten de problemen die ze reeds had aangehaald, nog andere problemen hadden gekend, vermeldde zij echter niets over dit incident (CGVS II vrouw, p. 20). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte uw vrouw geen enkele melding van dit incident (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5). Toen uw vrouw vervolgens werd gewezen op uw verklaring dat zij in de lente van 2011 samen met haar zoon op straat zou zijn aangevallen, bevestigde ze zit dan weer. Ze verklaarde hieromtrent echter louter dat hun

belagers haar toen op haar gezicht hadden geslagen en haar spullen hadden afgenomen, waarna ze konden ontsnappen toen een voorbijrijdende auto met koplampen passeerde, doch vermeldde zij opmerkelijk genoeg niet dat hun belagers toen een poging ondernamen om haar te verkrachten (CGVS II vrouw, p. 20), wat toch redelijkerwijze verwacht kon worden indien dit haar daadwerkelijk was overkomen zoals u beweerde. Na jullie gehoren op het Commissariaat-generaal legden jullie in verband met dit incident een brief van uw vrouw dd. 2 juni 2011 neer, gericht aan de GOVD van Balyktchi, waarin ze vermeldt dat ze diezelfde dag door drie onbekenden werd aangevallen op straat en naar aanleiding hiervan naar de spoedafdeling ging, waarna politieagenten haar thuis bezochten om haar verklaringen af te nemen. Ze stelt in haar brief geen klacht te willen indienen en dat ze een gerechtelijke medische expertise weigert, alsook een gerechtelijke medische expertise van 6 juni 2011 op naam van uw vrouw, die werd uitgevoerd op grond van een beslissing van de OVD van Balyktchi van 2 juni 2011 in verband met bovenvermeld incident. Het is des te opmerkelijker dat uw vrouw zich dit incident niet meteen voor de geest kon halen toen haar werd gevraagd of zij of haar zoon nog andere problemen hadden gekend, aangezien uit deze documenten blijkt dat dit zowaar geregistreerd werd door de ordediensten en in dit kader een gerechtelijke medische expertise werd uitgevoerd, waar uw vrouw tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal opmerkelijk genoeg evenmin melding van maakte (CGVS II vrouw, p. 20). Aangaande deze stukken zij verder nog opgemerkt dat het merkwaardig is dat een gerechtelijke medische expertise werd uitgevoerd van de verwondingen die uw vrouw zou hebben opgelopen, doch uit de brief van uw vrouw gericht aan de GOVD van Balyktchi blijkt dat zij dit weigerde, net zoals ze weigerde klacht in te dienen. In de gerechtelijke medische expertise van uw vrouw wordt bovendien nergens vermeld dat zij, toen zij werd aangevallen door haar belagers, ook aangerand werd, zoals u dit verklaarde (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Aangezien ook dit element deel uitmaakt van de kern jullie asielrelaas, namelijk het feit dat jullie aanhalen het slachtoffer te zijn geweest van etnische vervolging in het algemeen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw hieromtrent coherente en consistente informatie konden verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van dit vervolgingsfeit, alsook de waarachtigheid van de stukken die jullie in dit verband hebben neergelegd, onderuit gehaald.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u en uw vrouw verklaarden voor 2004 problemen te hebben gekend in uw woonplaats in Kirgizië met het veiligheidspersoneel van een firma waarvoor u destijds goederen leverde, dat de schuld voor het verlies van een lading goederen die zij uit uw vrachtwagen hadden geladen in uw schoenen wilden schuiven en u in dit verband bedreigden, naar aanleiding waarvan u in 2004 met uw gezin naar Rusland verhuisde. Dit weerhield u en uw gezin er echter niet van om zich in 2007 vanuit Rusland opnieuw in uw woonplaats in Kirgizië te vestigen, waar u vervolgens aan de slag ging als buschauffeur (CGVS I, p. 4-5, 11; CGVS II vrouw, p. 4-5), hetgeen uw voorgehouden vrees in dit verband onderuit haalt. Uit uw verklaringen blijkt verder niet dat deze personen na uw terugkeer uit Rusland in 2007 nog gerechtelijke stappen hebben ondernomen om de schuld voor het verlies van de lading goederen in uw schoenen te schuiven, noch dat u en uw gezin nadien nog noemenswaardige problemen met deze personen hebben gekend, behoudens dat zij jullie in 2007 nog één keer benaderden en verbaal bedreigden. Jullie verklaarden ten slotte zelf dat deze problemen 'niet de belangrijkste redenen vormen van uw vertrek' uit uw herkomstland (CGVS I, p. 5; CGVS II vrouw, p. 4-5).

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De geboorteakten van u, uw vrouw en uw kinderen, de kopie van het paspoort van uw moeder, bevatten louter informatie over de identiteit van u, uw gezin, en uw moeder, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Dit geldt evenzeer voor uw huwelijksakte. De inhoud van de brief van een sociale dienst te Binche (provincie Henegouwen) en de hulporganisatie 'Caritas' te Binche aangaande jullie integratie in de Belgische samenleving, wordt evenmin betwist, doch leveren deze stukken geen bewijswaarde van de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten.

De Kirgizische krantenartikelen die u neerlegt betreffen een artikel over het ontslag van een burger die tewerk gesteld was bij "Kyrgyzgaz" en een opiniestuk van een Kirgizisch-nationalist, doch voegen zij niets toe aan de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op u en uw gezin.

De brief van de ouders van uw vrouw aangaande de problemen die zij met medeburgers en de lokale politie ondervinden in verband met jullie vlucht, en de brief van uw zus Z.T. aangaande de problemen die ze na haar terugkeer uit Frankrijk naar Kirgizië heeft gekend nadat zij er de autoriteiten had benaderd in verband met de aanhouding en verdwijning van jullie broer B., kunnen niet aanzien worden als objectieve bewijsstukken ter ondersteuning van uw asielrelaas aangezien deze uitgaan van

verwante privépersonen en louter op uw verzoek kunnen zijn neergeschreven. Aangaande de foto's die uw zus van haar verwondingen bij haar brief had gevoegd, zij opgemerkt dat deze letsels gemaquilleerd kunnen zijn geweest. Hoe dan ook tonen deze foto's niet aan op welk tijdstip, waar of in welke omstandigheden uw zus deze verwondingen zou hebben opgelopen. Deze conclusies gelden eveneens voor de brief van uw vrouw met een foto van de verwondingen van haar vader aangaande de problemen die hij met zijn burens en de lokale politie zou hebben gekend in verband met jullie vlucht. Uit het medisch attest op naam van uw schoonvader dat uw vrouw bij haar brief voegde kan louter worden opgemaakt dat hij werd opgenomen in het ziekenhuis omwille van letsels aan zijn hoofd, doch biedt dit attest evenmin uitsluitend over de omstandigheden waarin uw schoonvader deze letsels zou hebben opgelopen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In hun verzoekschrift van 8 augustus 2014 voeren verzoekers een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van "de verplichting tot materiële motivering van bestuursakten" en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de redelijkheidspflicht.

Waar de commissaris-generaal aanvoert dat verzoekers niet konden vertellen of er ook andere arbeiders belaagd werden door de menigte tijdens de rellen in april 2010 in hun land, benadrukken ze (zie het verzoekschrift, p. 4) "dat de fabriek gedurende 5-6 dagen belegerd werd, waarna hij onmiddellijk naar het huis van zijn schoonvader ging" en "dat hij niet in Tokmok bleef nakaarten over de gebeurtenissen met andere arbeiders".

Verzoekers voeren aan dat ze maar weinig telefonisch contact hebben met hun ouders in Kirgizië, (zie p. 4) "maar wanneer zij bellen wordt er meestal gesproken over familiale zaken" en dat ze wél aangaven "dat zij telefonisch hadden vernomen dat er nog naar hun gezocht werd".

De motivering van de commissaris-generaal dat de foto's die werden bijgebracht van de verwondingen van verzoekers moeder, ook "gemaquilleerd" zouden kunnen zijn, getuigt volgens verzoekers (zie p. 4) "toch wel van een zeer vergaande achterdocht vanwege het Commissariaat".

Het feit dat er door CEDOCA geen gegevens werden teruggevonden met betrekking tot het gewelddadig neerslaan van de protesten bij de gevangenis, heeft volgens verzoekers (zie p. 4) "te maken met het feit dat er in Kirgizië nog steeds bijzonder veel censuur heerst", wat de commissaris-generaal "via haar documentatiedienst (had) kunnen natrekken".

Wat de verklaringen van D.Z. betreft, wijzen verzoekers erop (zie p. 4) "dat de asielaanvraag van deze dame verworpen werd daar haar asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht"; ze vinden het dan ook verbazend "dat haar verklaringen nu opeens wel voor waar worden aangenomen en tegenover de verklaringen van verzoekers geplaatst worden".

Waar de voorgelegde stukken door de commissaris-generaal als niet bewijskrachtig worden afgewezen omdat er wijdverspreide corruptie in het land heerst, laten verzoekers gelden dat het aan de commissaris-generaal toekomt (zie p. 4) "om de echtheid van de documenten na te gaan". Volgens hen kan er, louter op grond van het feit dat er vele valse documenten in omloop zijn, niet besloten worden dat de documenten van verzoekers ook vals zouden zijn.

Verzoekers geven verder een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht en halen artikel 3 van EVRM en artikel 10 (zie p. 5) "van het EG Verdrag" aan.

Verzoekers vragen aan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, O.T., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, F.T., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers, gezien:

(i) hun vage en incoherente verklaringen over het verdere verloop van hun problemen (zie het verhoorverslag van verzoeker van 23 februari 2012, p. 21, 26; zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 april 2012, p. 3; zie het verhoorverslag van verzoekster van 23 februari 2012, p. 4-5);

(ii) door de documentatiedienst CEDOCA geen informatie werd teruggevonden aangaande de aanhouding van verzoeker en de hierop volgende vasthouding van juli 2010, noch over de aanhouding van verzoekers broer B. in november 2010, noch over de protestactie in Balyktchi waar verzoekster en verzoekers moeder aan hadden deelgenomen (zie het verhoorverslag van verzoeker van 23 februari 2012, p. 7-8, 23-25; zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 april 2012, p. 6, 7; zie het verhoorverslag van verzoekster van 23 februari 2012, p. 3-4; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 april 2012, p. 13-18);

(iii) de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers en die van zijn nichtje Z.D. aangaande het incident van januari 2011 (zie het verhoorverslag van verzoeker van 23 februari 2012, p. 8; zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 april 2012, p. 6, 7; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 april 2012, p. 16-18; zie het verhoorverslag van Z.D., p. 5, 6) en aangaande B., verzoekers broer en de oom van het nichtje (zie het verhoorverslag van Z.D., p. 6; zie het verhoorverslag van verzoeker van 23 februari 2012, p. 7, 8, 18-23; zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 april 2012, p. 2, 6, 7; zie het verhoorverslag van verzoekster van 23 februari 2012, p. 2, 3; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 april 2012, p. 18, 21, 23, 24);

(iv) de bedrieglijke verklaringen van verzoekers over hun reisdocumenten en over het tijdstip dat ze hun herkomstland verlaten hebben (zie het verhoorverslag van verzoeker van 23 februari 2012, p. 13, 14, 16, 17; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 april 2012, p. 9-12);

(v) de onwetendheid van verzoekers aangaande de problemen die hun dochter en hun zoon op de instellingen waar ze school liepen in Kirgizië zouden hebben gekend (zie het verhoorverslag van verzoeker van 23 februari 2012, p. 10; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 april 2012, p. 8);

(vi) voornoemde problemen van de kinderen van verzoekers niet aanzien kunnen worden als een ernstige bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit en verzoekster zelf verklaarde dat haar dochter privéonderwijs kon volgen en hun kinderen toegang zouden hebben tot andere scholen (zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 april 2012, p. 9);

(vii) de incoherente verklaringen over het incident eind mei of begin juni 2011 op straat waar verzoekster en haar zoon zouden zijn aangevallen door drie etnische Kirgiezen (zie "vragenlijst" van verzoeker, vraag 3.5; zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 april 2012, p. 6; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 april 2012, p. 20; zie "vragenlijst" van verzoekster, vraag 3.5);

(viii) verzoekers geen actuele vrees aantonen omwille van hun beweerdde problemen vóór 2004 met het veiligheidspersoneel van een firma waarvoor verzoeker destijds goederen leverde (zie het verhoorverslag van verzoeker van 23 februari 2012, p. 4, 5, 11; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 april 2012, p. 4, 5);

(ix) de op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken hun geschonden geloofwaardigheid niet kunnen herstellen.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekers niet konden vertellen of er ook andere arbeiders belaagd werden door de menigte tijdens de rellen in april 2010, wijzen verzoekers er in hun verzoekschrift op *"dat de fabriek gedurende 5-6 dagen belegerd werd, waarna hij onmiddellijk naar het huis van zijn schoonvader ging"* en *"dat hij niet in Tokmok bleef nakaarten over de gebeurtenissen met andere arbeiders"*.

De Raad wijst erop dat verzoeker niet enkel onwetend was over het feit of andere arbeiders van het werkterrein in Tokmok eveneens werden aangehouden of in beschuldiging werden gesteld (zie het verhoorverslag van verzoeker van 23 februari 2012, p. 21; zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 april 2012, p. 3), maar dat hij evenmin wist of de ouders van verzoekster problemen hadden gekend in dit verband na hun vlucht uit het land (zie het verhoorverslag van verzoeker van 23 februari 2012, p. 26). Verzoekster was dan weer niet pp de hoogte of er na hun vlucht uit het land nog gezocht werd naar hen in Kirgizië, noch of verzoekers moeder nog bezocht werd (zie het verhoorverslag van verzoeker van 23 februari 2012, p. 4), noch of haar broer na hun vertrek nog problemen heeft gekend (zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 april 2012, p. 4-5).

De Raad is van oordeel dat van een asielzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekers geschetste vrees in te schatten; van verzoekers kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze ernstige pogingen ondernemen om zich te informeren over de evolutie van hun persoonlijke problemen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat ze niet veel telefonisch contact hebben met hun ouders in Kirgizië, *"maar wanneer zij bellen wordt er meestal gesproken over familiale zaken"*, antwoordt de Raad dat van verzoekers nochtans kan worden verwacht dat ze ernstige pogingen ondernemen om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van hun asielrelaas waarvan ze geen kennis hebben.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De talrijke onwetendheden over het verloop van hun problemen en hun nalatige handelingen om zich enigszins te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van hun vrees voor vervolging.

Waar in de beslissing van de commissaris-generaal wordt gesteld dat de foto's die door verzoeker werden bijgebracht van de verwondingen van verzoekers moeder ook *"gemaquilleerd"* zouden kunnen zijn en dit volgens verzoekers getuigt *"van een zeer vergaande achterdocht vanwege het Commissariaat"*, ziet de Raad niet in hoe afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling dat:

- (i) verzoeker noch verzoekster kon aangeven met welk doel deze foto's genomen werden en in het archief van het ziekenhuis werden bewaard (zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 april 2012, p. 6; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 april 2012, p. 22);
- (ii) deze letsels *"gemaquilleerd"* kunnen zijn geweest;

(iii) deze foto's hoe dan ook louter aantonen dat verzoekers moeder verwond raakte, maar geen uitsluitsel bieden over het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin zij deze verwondingen opliep.

Waar verzoekers het feit dat er door de commissaris-generaal geen gegevens werden teruggevonden met betrekking tot het gewelddadig neerslaan van de protesten bij de gevangenis, wijten aan *"het feit dat er in Kirgizië nog steeds bijzonder veel censuur heerst"*, wat de commissaris-generaal *"via haar documentatiedienst (had) kunnen natrekken"*, wijst de Raad erop dat uit de informatie in het administratief dossier *"COI Focus: Kirgizië: Arrestaties in 2010 en protest in januari 2011 in Balykchy"* blijkt dat CEDOCA navraag deed bij lokale pers én bij een lokale ngo. Een gecontacteerde medewerker van een lokale ngo gaf verder aan navraag te hebben gedaan *"bij enkele inwoners-activisten van de regio Issyk-Kul"* en *"bij enkele mensenrechtenactivisten"*.

De *"heersende censuur"* -waaroever verzoekers overigens geen objectieve informatie neerleggen- kan derhalve niet verklaren of weerleggen waarom bij opzoeken en na navraag bij lokale pers en een lokale ngo, CEDOCA geen informatie heeft gevonden over de aanhouding van verzoeker en de hierop volgende vasthouding van juli 2010, over de aanhouding van verzoekers broer B. in november 2010 of over de protestactie in Balyktchi waar verzoekster en verzoekers moeder aan hadden deelgenomen.

Waar in het verzoekschrift op gewezen wordt dat de asielaanvraag van hun nicht Z.D. verworpen werd *"daar haar asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht"* en het dan ook verbazend achten dat *"haar verklaringen nu opeens wel voor waar worden aangenomen en tegenover de verklaringen van verzoekers geplaatst worden"*, wijst de Raad erop dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Het argument in het verzoekschrift dat er, louter op grond van het feit dat er vele valse documenten in omloop zijn, door de commissaris-generaal niet kan besloten worden dat de documenten van verzoekers ook vals zouden zijn, is niet dienstig.

Verzoekers tonen immers niet aan dat de informatie -die stelt dat er een wijdverspreide corruptie in het land heerst- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien ze nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die ze betwisten, niet correct is.

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat het aan de commissaris-generaal toekomt *"om de echtheid van de documenten na te gaan"*, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten en dat ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid aan deze stukken, bewijswaarde kan worden ontzegd (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008).

Hoe dan ook is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekers de vaststelling dat ze bedrieglijke verklaringen aflegden over hun reisdocumenten en over het tijdstip dat ze hun herkomstland verlaten hebben (zie het verhoorverslag van verzoeker van 23 februari 2012, p. 13,14, 16,17; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 april 2012, p. 9-12) -verzoekers verklaarden immers dat ze bij hun vertrek uit hun herkomstland op 26 augustus 2011 geen Kirgizische reispaspoorten hadden en samen, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen en per minibus van Kirgizië clandestien naar België reisden, terwijl uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat aan verzoeker een Pools Schengenvisum werd uitgereikt geldig van 19 augustus tot 28 augustus 2011 en verzoeker Polen met gebruik van dit visum is binnengekomen op 19 augustus 2011, zijnde een week vóór het beweerde vertrek uit hun land van herkomst - ongemoed laten in hun verzoekschrift.

Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE